

POHÁDKA 07

Bouřka, které se medvěd bál

Přibližně 12 minut čtení • Od 4 let

Medvěd Bruno se bojí bouřky. Když ale kamarádi najdou v dešti malé ptáče, zjistí, že odvaha neznamená nebát se — ale nezůstat na strach sám.

1

Toho rána byla obloha modrá.

Tak modrá, že nikoho ani nenapadlo dívat se po mracích.

Tedy skoro nikoho.

Sova Adélka se po nich dívala vždycky.

„Odpoledne bude pršet," řekla.

Mýval Alfréd se zastavil.

Podíval se nahoru.

Pak na sovu.

Pak znovu nahoru.

„Nebude."

„Bude."

„Jak to víš?"

„Přicházejí mraky."

Mýval se rozhlédl.

„Já žádné nevidím."

Sova ukázala k obzoru.

Daleko za stromy se táhl šedý pruh.

Mýval se zamyslel.

Pak se sklonil k zemi.

„Bouřka nebude."

„A to víš jak?"

„Mravenci."

Všichni se podívali na zem.

Kolem kořene lezlo několik mravenců.

„Co je s nimi?“ zeptala se liška Zorka.

„Vypadají klidně.“

Sova Adélka naklonila hlavu.

„A poznáš na mravenci, když je neklidný?“

Mýval si jednoho chvíli prohlížel.

„Ne.“

2

Narovnal se.

„Ale tenhle vypadá opravdu hodně klidně.“

• • •

Zvířátka se toho dne vydala na malinovou stráň.

Liška Zorka běžela první.

Bobr Bob si cestou prohlížel každou spadlou větev, která by se podle něj mohla „ještě

někdy hodit“.

Králičice Bětka nesla brašnu se svačinou.

Želva Terezka šla svým obvyklým tempem.

Sova Adélka občas vzlétla nad koruny stromů.

Medvěd Bruno kráčel vedle mývala Alfréda.

A mýval?

Ten kontroloval počasí.

Nejdřív podle mravenců.

Potom podle listí.

Pak podle toho, jak fouká vítr.

Když dorazili na malinovou stráň, sova se znovu podívala k obloze.

„Měli bychom se vrátit.“

Tentokrát už mraky viděli všichni.

Byly velké.

Tmavé.

A rychle se blížily.

Vítr zesílil.

Koruny stromů zašuměly.

Šššššš.

Mýval se podíval po mravencích.

Žádného neviděl.

„Dobře,“ řekl.

„Co dobře?“ zeptala se liška.

„Mravenci odešli.“

„A?“

„Začínám měnit názor.“

3

• • •

Vyrazili zpátky.

Tentokrát nikdo nezastavoval.

Dokonce ani mýval.

Vítr byl stále silnější.

Listí létalo po cestě.

Obloha potemněla.

Pak se někde daleko ozvalo:

Hřřřřř…

Medvěd Bruno se zastavil.

Ostatní pokračovali ještě několik kroků, než si všimli, že nejde s nimi.

Mýval se vrátil.

„Bruno?“

Medvěd se díval směrem k tmavým mrakům.

„To byl hrom?“

„Asi.“

„Byl daleko?“

Mýval se podíval na oblohu.

„Myslím, že ano.“

Medvěd přikývl.

„Dobře.“

Udělali několik kroků.

Oblohu prořízlo světlo.

Blik!

Medvěd ztuhl.

O chvíli později:

Bum!

Medvěd sebou škubl.

A než se mýval stačil otočit, medvěd stál za širokým stromem.

Mýval vykoukl z jedné strany kmene.

„Bruno?“

Z druhé strany vykoukla medvědí hlava.

4

„Ano?“

„Schováváš se?“

„Ne.“

„Tak co tam děláš?“

Medvěd chvíli přemýšlel.

„Kontroluju strom.“

Mýval se podíval nahoru.

„A?“

„Je v pořádku.“

Blik!

Bum!

Medvěd strom objal.

Mýval přikývl.

„Pořád?“

„Pořád.“

• • •

První kapka dopadla lišce na čumák.

Druhá mývalovi na hlavu.

Třetí už nikdo nepočítal.

Během chvíle začalo pršet tak silně, že mezi stromy skoro nebylo vidět.

„Musíme se schovat!“ zavolala sova.

„Pod strom?“ zeptal se mýval.

„Ne!“

„Dobře! Jen jsem se ptal!“

Vítr hnal déšť mezi stromy.

Zvířátka běžela po cestě, když liška najednou ukázala mezi křoví.

„Tamhle!“

Stál tam starý lesní přístřešek.

Měl tři stěny.

Tedy skoro tři.

Jedna byla nakřivo.

Střecha se na jednom místě prohýbala.

5

A uvnitř byla louže.

Bobr Bob se zastavil ve vchodu.

Podíval se na střechu.

Na nakloněnou stěnu.

Na louži.

„Tohle je přístřešek?“

„Ano!“ zavolala sova přes déšť.

Bobr se znovu rozhlédl.

„Tak ho radši opravíme.“

• • •

Všichni se vmáčkli dovnitř.

Bobr se okamžitě pustil do práce.

„Bruno, přidrž tohle.“

Medvěd chytil uvolněný kus stěny.

„Zorko, potřebuju větev.“

Liška vyběhla jen několik kroků před přístřešek a vrátila se s první vhodnou větví.

„Bětko, máš provázek?“

Králičice už ho držela.

„Samozřejmě.“

Bobr zpevnil stěnu.

Podepřel část střechy.

Pak našel místo, kudy nejvíc zatékalo.

„Potřebuju ještě něco širokého.“

Mýval zvedl kus staré kůry.

„Tohle?“

Bobr se na něj podíval.

„Kde jsi to vzal?“

„Leželo to tady.“

„Výborně.“

Mýval se zarazil.

„Opravdu?“

„Opravdu.“

6

Mýval se rozzářil.

„Slyšeli jste to?“

„Alfréde.“

„Ano?“

„Tu kůru.“

„Jasně.“

Za chvíli už uvnitř skoro nepršelo.

I v bouřce pomůže, když každý přiloží tlapku k dílu.

Skoro.

Kap.

Jedna kapka dopadla mývalovi přímo na nos.

Posunul se.

Kap.

Další.

Posunul se znovu.

Kap.

Mýval pomalu zvedl hlavu.

„Ta střecha mě sleduje.“

Králičice Bětka sáhla do brašny.

Vytáhla malý hrneček.

„Na.“

Mýval ho postavil pod díru.

Kap.

Kapka dopadla přesně dovnitř.

Mýval spokojeně přikývl.

„Vyřešeno.“

Bobr se podíval na střechu.

„To tedy není vyřešeno.“

„Nekape to na mě.“

„To není totéž.“

„Mně ano.“

• • •

Venku zuřila bouřka.

7

Déšť bubnoval do střechy.

Vítr hučel mezi stromy.

Blik!

Bum!

Medvěd sebou škubl.

Seděl mezi ostatními a díval se ven.

Nikdo nic neřekl.

Králičice Bětka otevřela brašnu.

„Mám svačinu.“

Mýval se okamžitě otočil.

„Pro všechny?“

„Ano.“

„Bětko?“

„Co?“

„Jsem rád, že jsme tě vzali s sebou.“

Králičice se zamračila.

„Ještě před chvílí jsi byl rád, že jsme vzali medvěda.“

„To jsem nevěděl o svačině.“

Králičice začala rozdělovat jídlo.

Každý dostal svůj díl.

Mýval si ten svůj pečlivě prohlédl.

Pak medvědův.

Pak znovu svůj.

„Co děláš?“ zeptala se liška.

„Kontroluju spravedlnost.“

„A?“

Mýval se podíval na medvědovu obrovskou tlapu a pak na svůj kousek svačiny.

„Je to složité.“

• • •

Další blesk rozzářil celý les.

Blik!

Bum!

8

Medvěd sevřel svačinu v tlapách.

Mýval se na něj podíval.

Medvěd se snažil tvářit, že se nic nestalo.

Mýval chvíli mlčel.

Pak odlomil kousek své svačiny.

Podal ho medvědovi.

Medvěd se na něj podíval.

„Pro mě?“

Mýval přikývl.

„Mám větší.“

Medvěd se podíval na oba kousky.

Neměl.

Ale nic neřekl.

Vzal si ho.

„Díky.“

Seděli vedle sebe.

Venku pršelo.

Uvnitř kapalo do hrnečku.

Kap.

Kap.

Kap.

A chvíli bylo všechno v pořádku.

• • •

Pak mýval zvedl hlavu.

„Pššt.“

„Co?“ zeptala se liška.

„Pššt!“

Všichni ztichli.

Déšť bubnoval do střechy.

Vítr hučel.

Kap.

Kap.

9

Kap.

„Nic neslyším," řekl bobr.

Mýval se zamračil.

„Já něco slyšel."

Blik!

Bum!

Medvěd zavřel oči.

Pak se ozvalo:

„Píp."

Mýval vyskočil.

„To!"

Všichni poslouchali.

Chvíli nic.

Potom znovu:

„Píp… píp…"

Sova Adélka vstala.

„To je venku."

Liška už byla u vchodu.

„Někdo tam je."

Bobr ji zastavil.

„Počkej."

„Někdo potřebuje pomoc!"

„Já vím. Ale nevyběhneme do bouřky a nezačneme pobíhat po lese.“

Liška se podívala ven.

Déšť byl stále hustý.

Sova vzlétla k okraji přístřešku, ale prudký vítr ji okamžitě přinutil přistát.

„Skoro nic nevidím.“

Mýval vystrčil hlavu ven.

Déšť ho během okamžiku promočil.

„Alfréde!“ zavolala králičice.

Mýval se vrátil dovnitř.

„Nic.“

10

Z čumáku mu kapala voda.

„Ale je to někde blízko.“

• • •

Ozvalo se další:

„Píí!“

Tentokrát hlasitěji.

Mýval se podíval k zemi před přístřeškem.

Něco tam leželo.

Vyšel dva kroky do deště.

Sehnul se.

Vrátil se s malým pírkem.

Sova si pírko prohlédla.

„Takže hledáme ptáka,“ řekla liška.

Mýval se znovu podíval ven.

O několik kroků dál zahlédl další pírko.

A potom kousek suché trávy.

„Tamhle něco je!“

Tentokrát vyšli společně.

Jen kousek od přístřešku leželo na zemi malé rozbité hnízdo.

Bylo prázdné.

Sova se podívala na větve nad nimi.

„Vítr ho musel shodit.“

„Píí!“

Zvuk přicházel ze svahu pod nimi.

Mýval se rozběhl.

„Alfréde, pomalu!“ zavolal bobr.

Mýval zpomalil.

Tentokrát poslechl.

• • •

Na úpatí svahu našli několik spadlých větví.

Mezi nimi se hromadila voda.

11

A pod jednou z větví se něco pohnulo.

Malý ptáček.

Byl mokrý.

Přitisknutý k zemi.

A kolem něj tekla voda.

„Tam je!“ vykřikl mýval.

Liška udělala krok.

Bobr ji zastavil.

„Počkej.“

Prohlédl si větve.

Jedna ležela přes druhou.

Další byla zaklíněná pod nimi.

A nad vším se ve větru pohupovala těžká větev.

Bobr se zamračil.

„Nemůžeme je jen odházet.“

„Proč?“ zeptala se liška.

„Protože se navzájem drží.“

Vítr zabral.

Větev se pohnula.

Křřřk.

Všichni ustoupili.

Bobr se podíval na ptáčka.

Pak na vodu.

Voda kolem něj pomalu stoupala.

• • •

Mýval si lehl na břicho.

„Dostanu se tam.“

Začal se soukat pod první větev.

Bobr ho chytil za ocas.

„Kam jdeš?“

„Pro něj.“

„Pod tu větev nepolezeš.“

12

„Proč?“

Bobr ukázal nahoru.

„Protože bych rád zachraňoval jednoho, ne dva.“

Mýval se vysoukal zpátky.

„Tak co uděláme?“

Bobr se rozhlédl.

Sova Adélka se pokusila vzlétnout.

Tentokrát jen nízko.

„Z druhé strany je mezera!“

Liška ji oběhla.

„Je moc malá.“

Želva Terezka sledovala vodu.

„Teče sem.“

Ukázala na malou strouhu ve svahu.

Králičice Bětka pochopila jako první.

„Musíme ji odvést.“

Liška začala tlapami hrabat novou cestu pro vodu.

Bobr se přidal.

Za chvíli část vody odtékala kolem větví.

„To pomůže,“ řekl bobr. „Ale pořád ho musíme dostat ven.“

• • •

Vítr znovu zabral.

Křřřk.

Těžká větev nad ptáčkem klesla.

Mýval ustoupil.

Bobr si ji prohlédl.

Pak se otočil.

Všichni věděli, na koho se dívá.

Medvěd Bruno stál několik kroků za nimi.

Déšť mu stékal po kožichu.

Blik!

Medvěd zavřel oči.

13

Bum!

Couvl.

Bobr nic neřekl.

Nikdo nic neřekl.

Medvěd se podíval na větev.

Pak na tmavou oblohu.

Zavrtěl hlavou.

„Já tam nechci.“

Zpod větví se ozvalo:

„Píp…“

Medvěd sklopil hlavu.

Mýval se k němu přiblížil.

Tentokrát se neusmíval.

„Já tu větev neudržím.“

Medvěd se na něj podíval.

„Já se bojím.“

Mýval přikývl.

„Já vím.“

Chvíli stáli v dešti.

„V té jámě jsem se taky bál,“ řekl mýval.

Medvěd se na něj podíval.

„A co jsi udělal?“

Mýval pokrčil rameny.

„Řekl jsem vám to.“

Medvěd se podíval na ostatní.

Všichni tam byli.

Bobr.

Liška.

Sova.

Králičice.

Želva.

A mýval přímo před ním.

14

Blik!

Medvěd sebou škubl.

Ale tentokrát zůstal stát.

„Budete se mnou?“

„Jo,“ řekl mýval.

„Všichni,“ řekla králičice.

Medvěd se nadechl.

Bruno drží větev — a všichni společně pomáhají malému ptáčkovi.

A vykročil.

• • •

Bobr mu ukázal, kam má položit tlapy.

„Tady.“

Medvěd se zapřel.

„A teď tu větev.“

Medvěd ji chytil oběma tlapami.

Zabral.

Větev se zvedla.

„Držím.“

Bobr zkontroloval mezeru.

„Ještě trochu.“

Medvěd zabral víc.

„Teď!“

Mýval se protáhl mezi větvemi.

Tentokrát bezpečnou cestou.

„Alfréde!“ zavolal bobr.

„Co?“

„Jakmile řeknu zpátky, jdeš zpátky.“

„Dobře!“

„Hned.“

„Dobře!“

„Ne až něco objevíš.“

Mýval se otočil.

„Bobře!“

15

„Co?“

„Už jsem pochopil.“

A zmizel mezi větvemi.

• • •

Ptáček se přitiskl k zemi.

Mýval se zastavil kousek od něj.

„Ahoj.“

Ptáček se nepohnul.

Blik!

Bum!

Ptáček sebou škubl.

Mýval také.

Chvíli na sebe koukali.

„Taky to nemám rád,“ řekl mýval.

Natáhl tlapu.

Ptáček ucouvl.

„Dobře.“

Mýval si sedl.

Voda mu tekla kolem tlap.

„Nebudu spěchat.“

Ptáček se na něj díval.

„Venku čekají kamarádi.“

Další hrom zaduněl lesem.

Hřřřř… Bum!

Mýval se přikrčil.

Pak se znovu podíval na ptáčka.

„Pojď.“

Natáhl tlapu.

„Budeme se bát cestou.“

Ptáček udělal malý krok.

Pak druhý.

A nakonec se přitiskl k mývalovi.

16

Mýval ho opatrně schoval k sobě.

„Mám ho!“ zavolal.

• • •

„Zpátky!“ křikl bobr.

Mýval se otočil.

Voda tekla rychleji.

Medvěd stále držel větev.

Déšť mu stékal přes oči.

„Držíš?“ zavolal bobr.

„Držím!“

Blik!

Bum!

Medvěd sebou škubl.

Větev klesla.

„Bruno!“

Medvěd zatnul tlapy.

Zabral.

Větev se znovu zvedla.

„Držím!“

Mýval se protáhl první mezerou.

Ptáčka chránil vlastním tělem.

Ještě kousek.

Liška natáhla tlapy.

„Podej mi ho!“

Mýval opatrně podal ptáčka ven.

„Mám ho!“ vykřikla liška.

„Alfréde, ven!“ zavolal bobr.

Mýval se protáhl poslední mezerou.

Králičice ho chytila za tlapu.

Bobr za druhou.

Vytáhli ho.

„Všichni pryč!“ zavolal bobr.

17

„Bruno! Pusť!“

Medvěd odskočil.

Větev spadla.

Křach!

A přesně v tu chvíli:

Bum!

Medvěd vykřikl.

Skočil za mývala.

A schoval se za něj.

Chvíli tam oba stáli.

Obrovský medvěd.

A před ním promočený mýval.

Mýval se pomalu otočil.

„Bruno?“

„Ano?“

„Už ji nedržíš.“

„Já vím.“

• • •

Vrátili se do přístřešku.

Všichni byli mokří.

Liška měla bláto až na břiše.

Bobrovi trčely z kožichu dvě větvičky.

Králičice Bětka měla brašnu přitisknutou k sobě, aby její obsah zůstal suchý.

Želva Terezka byla mokrá úplně celá.

Jí to ale ze všech vadilo nejméně.

Byla přece želva.

Medvěd si sedl dozadu.

Mýval vedle něj.

Ptáčka položili na suchou trávu, kterou našli v přístřešku.

Králičice přidala kousek látky ze své brašny.

Sova Adélka se posadila poblíž.

„Odpočine si.“

18

Mýval se podíval na hrneček.

Byl skoro plný.

Kap.

Poslední kapka dopadla dovnitř.

„Aspoň něco dneska funguje přesně podle plánu.“

Bobr se na něj podíval.

„Hrneček?“

„Hrneček.“

• • •

Seděli spolu.

Venku stále pršelo.

Ale už o něco méně.

Blik.

Medvěd sebou škubl.

Bum.

Mýval také.

Podívali se na sebe.

Ani jeden nic neřekl.

Mýval se jen posunul o kousek blíž.

Medvěd také.

Králičice vytáhla z brašny zbytek svačiny.

Rozdělila ji mezi všechny.

Tentokrát mýval nekontroloval, kdo dostal větší kus.

Dokonce si toho ani nevšiml.

Ptáček se pohnul.

Otevřel oči.

„Píp.“

Mýval se usmál.

„Taky jsem rád.“

Sova naklonila hlavu.

„Nevíš, co řekl.“

„To nevadí.“

19

• • •

Bouřka pomalu odcházela.

Hromy byly stále tišší.

Déšť zeslábl na kapání.

A mezi mraky se konečně objevilo světlo.

Sova Adélka vyletěla ven.

Tentokrát už ji vítr nevrátil.

Zakroužila nad stromy.

Po chvíli se vrátila.

„Myslím, že jsem našla jeho rodiče.“

Z nedalekého stromu se ozvalo hlasité volání.

Malý ptáček okamžitě odpověděl.

„Píp!“

Mýval vyskočil.

„Tak tomu jsem rozuměl.“

Bobr se pousmál.

„A co říkal?“

„Že už chce domů.“

Tentokrát se sova nehádala.

• • •

Když bylo bezpečno, pomohli ptáčkovi zpátky k rodičům.

A potom se vydali k velkému dubu.

Cesta byla mokrá.

Všude ležely větvičky.

Z listů kapala voda.

Ale les už byl klidný.

Daleko za nimi se ještě jednou ozvalo:

Hřřřř…

Bum.

Všichni se zastavili.

Podívali se na medvěda.

20

Medvěd sebou škubl.

Pak se narovnal.

„Nebál jsem se.“

Mýval se na něj podíval.

Medvěd chvíli mlčel.

„Dobře.“

Sklopil hlavu.

„Bál.“

„Hodně?“ zeptal se mýval.

„Hodně.“

Mýval přikývl.

„Ale držel jsi.“

Medvěd se podíval na svoje velké tlapy.

Pak zpátky směrem k přístřešku.

„Držel.“

V dálce zahřmělo znovu.

Bum!

Medvěd okamžitě vyrazil.

„Kam jdeš?“ zavolala liška.

Medvěd se ani neotočil.

„Domů!“

„Proč běžíš?“

„Odvážný už jsem dneska byl dost!“

Mýval Alfréd se rozběhl za ním.

„Počkej!“

Medvěd běžel dál.

„Co je?“

„Já už byl odvážný taky!“

A tak se k velkému dubu jako první vrátil medvěd, který se bál bouřky.

Hned za ním mýval, který se bál s ním.

A ostatní šli za nimi.

Společně.

Konec

Bruno se bouřky bál. Přesto pomohl. A s kamarády po boku bylo každý další krok o trochu snazší.

Autor: Martin Dvořák
U velkého dubu
www.uvelkehodubu.cz